A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2017. július 26.*

„Fellebbezés – Közös kül- és biztonságpolitika – A terrorizmus elleni küzdelem – Egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – 2001/931/KKBP közös álláspont – Az 1. cikk (4) és (6) bekezdése – 2580/2001/EK rendelet – A 2. cikk (3) bekezdése – Valamely szervezetnek a terrorcselekményekben részt vevő személyek, csoportok és szervezetek listáján való fenntartása – Feltételek – A pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatok ténybeli alapja – Hatáskörrel rendelkező hatóság által elfogadott határozat – Indokolási kötelezettség”

A C-599/14. P. sz. ügyben,

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: E. Finnegan, G. Étienne és B. Driessen, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek,

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues, F. Fize, D. Colas és B. Fodda, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2014. december 19-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Liberation Tigers of Tamil Eelam** (**LTTE**) (székhelye: Herning [Dánia], képviselik: T. Buruma és A. M. van Eik advocaten)

felperes az elsőfokú eljárásban,

a **Holland Királyság** (képviselik: M. K. Bulterman és M. J. Langer, meghatalmazotti minőségben),

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik: S. Brandon, C. Crane, J. Kraehling és V. Kaye, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: M. Gray barrister),

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Gauci és M. F. Castillo de la Torre, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, A. Tizzano elnökhelyettes, L. Bay Larsen, T. von Danwitz (előadó), J. L. da Cruz Vilaça és M. Vilaras tanácselnökök, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: V. Giacobbo-Peyronnel tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. május 3-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. szeptember 22-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében az Európai Unió Tanácsa az Európai Unió Törvényszéke 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítéletének (T-208/11 és T-508/11, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2014:885) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék megsemmisítette a következőket:

– a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 610/2010/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. január 31-i 83/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2011. L 28., 14. o.);

– a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint a 610/2010/EU és a 83/2011/EU végrehajtási rendeletek hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. július 18-i 687/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2011. L 188., 2. o.);

– a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint a 687/2011/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. december 22-i 1375/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2011. L 343., 10. o.);

– a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint az 1375/2011/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. június 25-i 542/2012/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2012. L 165., 12. o.);

– a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint az 542/2012/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. december 10-i 1169/2012/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2012. L 337., 2. o.);

– a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint az 1169/2012/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. július 25-i 714/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2013. L 201., 10. o.)

– a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint az 714/2013/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. február 10-i 125/2014/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2014. L 40., 9. o.), és

– a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint a 125/2014/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. július 22-i 790/2014/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2014. L 217., 1. o.),

(a továbbiakban együtt: vitatott jogi aktusok), a Liberation Tigers of Tamil Eelam-t (LTTE) (a Tamil Eelam Felszabadító Tigrisei) érintő részükben.

Jogi háttér

Az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának 1373. (2001) sz. határozata

2 2001. szeptember 28-án az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa elfogadta a terrorizmus leküzdése, különösen a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem érdekében kialakított széles körű stratégiák megállapításáról szóló 1373. (2001) sz. határozatát. E határozat 1. c) pontja többek között azt írja elő, hogy valamennyi államnak haladéktalanul be kell fagyasztania azon személyek – továbbá az ilyen személyek tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló szervezetek, az ilyen személyek és szervezetek nevében vagy irányítása alatt eljáró személyek és szervezetek – pénzeszközeit, vagyoni értékeit vagy gazdasági erőforrásait, akik terrorcselekményeket követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy elősegítői.

3 Az említett határozat nem rendelkezik azon személyek listájáról, akikre e korlátozó intézkedéseket alkalmazni kell.

Az uniós jog

A 2001/931/KKBP közös álláspont

4 Az említett 1373. (2001) sz. határozat végrehajtása érdekében az Európai Unió Tanácsa 2001. december 27-én elfogadta a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló 2001/931/KKBP közös álláspontot (HL 2001. L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o).

5 E közös álláspont 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A következő cikkek rendelkezéseivel összhangban ezt a közös álláspontot kell alkalmazni a terrorcselekményekben részt vevő és a mellékletben felsorolt személyekre, csoportokra és szervezetekre.

[....]

(4) A mellékletben található listát az idevágó ügyiratok pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek értelmében az illetékes [helyesen: hatáskörrel rendelkező] hatóság határozatot hozott az érintett személyekről, csoportokról és szervezetekről, függetlenül attól, hogy a határozat terrorcselekményre irányuló nyomozás vagy vádemelés [helyesen: büntetőeljárás] megindítására, komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy jelek alapján ilyen cselekmény elkövetésének kísérletére,

abban való részvételre vagy annak elősegítésére, vagy ilyen bűntettek [helyesen: cselekmények] miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e. A listába felvehetők azok a személyek, csoportok és szervezetek, akikről, illetve amelyekről az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa megállapította, hogy kapcsolatban állnak a terrorizmussal, és velük szemben szankciókat rendelt el.

Ennek a bekezdésnek az alkalmazásában az »illetékes [helyesen: hatáskörrel rendelkező] hatóság« az igazságügyi hatóság, vagy ha az nem rendelkezik az e bekezdés hatálya alá tartozó területen illetékességgel, akkor az e téren illetékességgel rendelkező megfelelő hatóság.

[....]

(6) A mellékletben található listában szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy biztosítva legyen a listában való fenntartásuk megalapozottsága [helyesen: »A mellékletben található listán szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni az arról való meggyőződés érdekében, hogy továbbra is indokolt-e a listán való fenntartásuk«]."

A 2580/2001/EK rendelet

6 Mivel a Tanács úgy ítélte meg, hogy a 2001/931 közös álláspontban említett intézkedések közösségi szinten történő végrehajtásához rendelet szükséges, 2001. december 27-én elfogadta a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendeletet (HL 2001. L 344., 70. o., magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o.; helyesbítés: HL 2014. L 200., 23. o.).

7 E rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az 5. és a 6. cikkben megengedett kivételektől eltekintve:

a) a (3) bekezdésben említett listában szereplő természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet tulajdonában vagy birtokában álló, vagy hozzájuk tartozó valamennyi pénzeszközt, egyéb vagyoni értéket és gazdasági erőforrást be kell fagyasztani;

b) semmiféle pénzeszközt, egyéb vagyoni értéket és gazdasági erőforrást sem közvetve, sem közvetlenül nem lehet a (3) bekezdésben említett listában szereplő természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet rendelkezésére bocsátani[, illetve azok javára felhasználni];

(2) Az 5. és a 6. cikkben megengedett kivételektől eltekintve tilos pénzügyi szolgáltatásokat nyújtani a (3) bekezdésben említett listában szereplő természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet számára.

(3) A Tanács egyhangúlag, és a 2001/931/KKBP közös álláspont 1. cikkének (4), (5) és (6) bekezdésében megállapított rendelkezésekkel összhangban eljárva, megállapítja, felülvizsgálja és módosítja azoknak a személyeknek, csoportoknak és szervezeteknek a listáját, akikre, illetve amelyekre ez a rendelet vonatkozik. Ez a lista a következőket tartalmazza:

i. természetes személyek, akik terrorcselekményt követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy azok elősegítői;

ii. jogi személyek, csoportok vagy szervezetek, amelyek terrorcselekményt követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy azok elősegítői;

iii. az i. és ii. pontban említett egy vagy több természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló jogi személyek, csoportok vagy szervezetek;

iv. az i. és ii. pontban említett egy vagy több természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet nevében vagy irányítása alatt eljáró természetes vagy jogi személyek, csoportok vagy szervezetek.”

A jogvita előzményei és a vitatott jogi aktusok

8 2006. május 29-én a Tanács elfogadta a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2005/930/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló 2006/379/EK határozatot (HL 2006. L 144., 21. o.). A Tanács e határozattal felvette a LTTE-t a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében előírt listára (a továbbiakban: vitatott lista).

9 Az LTTE-nek az e listára való felvételét a Tanács későbbi jogi aktusai, többek között a vitatott jogi aktusok, fenntartották.

10 E jogi aktusok indokolásában a Tanács az LTTE-t terrorista csoportként írta le, és számos olyan terrorista cselekményről adott számot, amelyet az LTTE a 2005-ös évtől kezdődően követett el. Megállapította, hogy „noha az LTTE legutóbbi katonai veresége szerkezetét jelentősen meggyengítette, e szervezet feltehető szándéka a terrorista támadások folytatása Srí Lankán”. Ezenfelül a Tanács többek között Nagy-Britannia és Észak Írország Egyesült Királyságának két 2001-es, az LTTE betiltásáról és az LTTE pénzeszközeinek a befagyasztásáról szóló határozatát (a továbbiakban: az Egyesült Királyság határozatai) említette, valamint egy, az indiai hatóságok által az 1992-es év során elfogadott, az LTTE-t betiltó határozatot, amelyet a 2004-es évben megerősítettek (a továbbiakban: az indiai hatóságok határozata). A Tanács, miután az Egyesült Királyság határozatai és – kizárólag a 790/2014 végrehajtási rendelet indokolásában – az indiai hatóságok határozatai tekintetében megállapította, hogy azokat rendszeresen felülvizsgálják, és azok felülvizsgálat vagy fellebbezés tárgyát képezhetik, rámutatott, hogy e határozatokat a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett hatáskörrel rendelkező hatóságok fogadták el. Végezetül a Tanács megállapította, hogy az említett határozatok továbbra is hatályban vannak, és úgy vélte, hogy az LTTE-nek a vitatott listára történt felvételét igazoló indokok továbbra is érvényesek.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

11 A Törvényszék Hivatalához 2011. április 11-én benyújtott keresetlevelével az LTTE keresetet terjesztett elő a 83/2011 végrehajtási rendelet – e jogi aktusnak az őt érintő részében történő – megsemmisítése iránt, amelyet a T-208/11. számon vettek nyilvántartásba.

12 A Törvényszék Hivatalához 2011. szeptember 28-án benyújtott beadványával, melyre vonatkozóan 2011. október 19-én hiánypótlás történt, az LTTE keresetet terjesztett elő a 687/2011 végrehajtási rendelet – e jogi aktusnak az őt érintő részében történő – megsemmisítése iránt, amelyet a T-508/11. számon vettek nyilvántartásba.

13 Mivel a Tanács az eljárás során elfogadta a 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 és 790/2014 rendeleteket, melyek az azoknak megfelelő korábbi végrehajtási rendeleteket hatályon kívül helyezték, és annak helyébe léptek, az LTTE az eredeti kérelmeit egymás után kiigazította oly módon, hogy a keresete ezen utóbbi rendeletekre is kiterjedjen a rá vonatkozó részükben.

14 Az LTTE a kérelmeinek alátámasztása érdekében lényegében hét jogalapra hivatkozott, nevezetesen a T-208/11. és T-508/11. sz. ügyek esetében hat közös jogalapra, valamint a T-501/11. sz. ügyben egy hetedik jogalapra. Az említett két ügy hat közös jogalapja először is a 2580/2001 rendeletnek az LTTE és a Srí Lanka-i kormány közötti konfliktusra való alkalmazhatatlanságán, másodszor az LTTE-nek a

2001/931 közös álláspont 1. cikkének (3) bekezdése értelmében vett terrorista szervezetként történt téves minősítésén, harmadszor a hatáskörrel rendelkező hatóság által hozott határozat hiányán, negyedszer a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése által megkövetelt felülvizsgálat hiányán, ötödször az indokolási kötelezettség megsértésén, és hatodszor az LTTE védelemhez való joga és a hatékony bírói jogvédelemhez való joga megsértésén alapul. A kizárólag a T-508/11. sz. ügyben felvetett hetedik jogalap az arányosság és a szubszidiaritás elvének a megsértésén alapul.

15 A Törvényszék, miután e jogalapok közül az elsőt elutasította, helyt adott a negyedik, az ötödik, és a hatodik jogalapnak, valamint részben a harmadik jogalapnak, és ennek alapján megsemmisítette a vitatott jogi aktusokat az LTTE-t érintő részükben.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

16 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– hozzon jogerős határozatot a jelen fellebbezés tárgyát képező kérdésekben, és utasítsa el az LTTE keresetét, továbbá

– az LTTE-t kötelezze a Tanács részéről az elsőfokú eljárásban és a jelen fellebbezési eljárásban felmerült költségek viselésére.

17 Az LTTE azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a Tanács által előterjesztett fellebbezést;

– hagyja helyben a Törvényszék megtámadott ítéletét;

– a Tanácsot kötelezze a jelen fellebbezéshez kapcsolódó költségek viselésére, és hagyja helyben a megtámadott ítéletet abban a részében, amelyben az a Tanácsot kötelezi a Törvényszék előtti eljáráshoz kapcsolódó költségek viselésére.

18 A Francia Köztársaság, a Holland Királyság, az Egyesült Királyság, valamint a Bizottság beavatkozik az eljárásba a Tanács kérelmeinek támogatása végett.

A fellebbezésről

Az első jogalapról

A felek érvei

19 A Tanács az első jogalapja keretében az Egyesült Királyság támogatásával azt kifogásolja a Törvényszékkel szemben, hogy a megtámadott ítélet 141., valamint 146–148. pontjában azt állapította meg, hogy a Tanácsnak a vitatott jogi aktusokra vonatkozó indokolásokban bizonyítania kellett volna, hogy ellenőrizte, hogy az indiai jogrendben létezik-e a védelemhez való jognak és a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak az Európai Unió szintjén biztosítottal egyenértékű védelme. A Tanács, bár elismeri, hogy abban az esetben, ha harmadik ország hatóságától származó határozatot vesz alapul, amint a jelen ügyben is, ellenőriznie kell az ilyen védelem meglétét, azzal érvel, hogy a 2001/931 közös álláspont nem írja elő, hogy ezen ellenőrzésre vonatkozó indokolást kell adnia.

20 A Tanács álláspontja szerint bár köteles annak bizonyítására, hogy a harmadik országban alkalmazott eljárásokhoz az uniós jog által előírtakkal egyenértékű garanciák kapcsolódnak a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog vonatkozásában, nem kifogásolható vele szemben, hogy ennek a bizonyításnak az ellenkérelmében tett eleget, és nem a vitatott jogi aktusok indokolása keretében. Mivel a harmadik ország úgy tekintheti, hogy az ezen indokolások keretében megfogalmazott észrevétel, mely arra vonatkozik, hogy tiszteletben tartja-e a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot, a belső ügyeibe való beavatkozásnak minősül, a Törvényszék által megkövetelt indokolás akadályozza a Tanácsot abban, hogy harmadik országok határozatait vegye alapul. Más lenne a helyzet, ha a Tanács az uniós bíróságok elé terjesztett írásbeli beadványaiban észrevételeket tehetne az érintett harmadik ország jogrendszerére vonatkozóan, mely bíróságok előtt ezen észrevételek bizonyos mértékű bizalmasságot élveznek.

21 Az LTTE vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

22 Az e jogalap tárgyában való határozathozatal céljából először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 125–136. pontjában a Törvényszék jogosan értelmezte a „hatáskörrel rendelkező hatóságnak” a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett fogalmát úgy, hogy az nem korlátozódik a tagállamok hatóságaira, hanem főszabály szerint magában foglalhatja harmadik országok hatóságait is.

23 Ez az értelmezés ugyanis, amelyet ráadásul a felek a jelen fellebbezés keretében nem is kifogásolnak, igazolt egyrészt a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének a szövegére tekintettel, amely nem korlátozza a „hatáskörrel rendelkező hatóságok” fogalmát a tagállamok hatóságaira, másrészt a közös álláspont célkitűzésére tekintettel, mely közös álláspontot az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 1373. (2001) sz., azon határozatának a végrehajtása érdekében fogadtak el, mely a terrorizmus elleni küzdelemnek az összes állam rendszerszintű és szoros együttműködése által való világszintű megerősítését célozza.

24 Ezáltal szintén jogosnak tekinthető, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 139. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy a Tanácsnak azt megelőzően, hogy valamely harmadik ország hatóságának a határozatát alapul veszi, ellenőriznie kell, hogy e határozatot a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fogadták-e el.

25 A Bíróság ugyanis több alkalommal megállapította, hogy a Tanácsnak abban az esetben, ha korlátozó intézkedéseket fogad el, tiszteletben kell tartania az uniós jogrend szerves részét képező alapvető jogokat, melyek többek között magukban foglalják a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 97. és 98. pont; 2013. november 28-i Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 65. és 66. pont).

26 E tekintetben a jelen ítélet 24. pontjában leírt ellenőrzés elvégzésének a szükségessége, amelyet a Tanács a jelen fellebbezés keretében kifejezetten elismer, többek között a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében előírt azon követelmény céljából következik, mely szerint valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való első felvételét hatáskörrel rendelkező hatóság által elfogadott határozatra kell alapítani. Ez a követelmény ugyanis az érintett személyek vagy szervezetek védelmét célozza annak biztosítása útján, hogy az e listára való első felvételük csak kellőképpen szilárd ténybeli alapon történhessen (lásd ebben az értelemben: 2012. november 15-i Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa ítélet, C-539/10 P és C-550/10 P, EU:C:2012:711, 68. pont). Márpedig ez

a cél csak akkor érhető el, ha a harmadik országok azon határozatai, amelyekre a Tanács a személyeknek és szervezeteknek az említett listára való első felvételét alapítja, a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett kerülnek elfogadásra.

27 Ezt a megállapítást megerősíti ezenfelül a 2007. június 28-i 10826/1/07 REV 1 tanácsi dokumentum II. mellékletében foglalt „Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism” (a terrorizmus elleni küzdelemre vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló 2001/931 közös álláspont végrehajtása munkacsoportjának munkamódszerei) című dokumentum 4. pontja is, amelyből az következik, hogy ha a Tanács harmadik országok javaslatát veszi alapul annak érdekében, hogy megalapozza valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való felvételét, megvizsgálja, hogy e javaslat tiszteletben tartja-e az emberi jogokat, többek között a hatékony jogorvoslathoz való jogot és a pártatlan bírósághoz fordulás jogát.

28 Mivel a Tanács vitatja azt, hogy a vitatott jogi aktusokra vonatkozó indokolások keretében szükséges az azt tanúsító indok, hogy a Tanács ellenőrizte, hogy az indiai hatóságok határozatát a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fogadták-e el, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszéknek az indokolás megfelelő vagy meg nem felelő jellegére vonatkozó értékelése fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálata alá tartozik (2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 140. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettségnek, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó elvből következik, a célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg az érvényességének vitatását uniós bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibát, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e jogi aktus jogszerűségét (2016. február 18-i Tanács kontra Bank Mellat ítélet, C-176/13 P, EU:C:2016:96, 74. pont; 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítélet, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 70. pont).

30 Az ilyen jogi aktusnak tehát mindenesetre ismertetnie kell azon tényeket és jogi megfontolásokat, amelyek alapvető jelentőséggel bírnak e jogi aktus rendszerében (lásd ebben az értelemben: 2007. január 11-i Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ítélet, C-404/04 P, nem tették közzé, EU:C:2007:6, 30. pont; 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 96. pont; 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. pont).

31 Azon követelménynek a jelen ítélet 26. pontjában ismertetett céljára tekintettel, amely szerint valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való első felvételét hatáskörrel rendelkező hatóság által elfogadott határozatra kell alapítani, meg kell állapítani, hogy amikor a Tanács e felvételt harmadik ország határozatára alapítja, annak a garanciája, hogy e határozatot a védelméhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fogadták el, alapvető jelentőségű az említett felvétel, valamint az ezt követő, a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozatok rendszerében. A Tanács tehát köteles arra, hogy az e határozatokra vonatkozó indokolások keretében olyan információkat nyújtson, amelyek alapján megállapítható, hogy e jogok tiszteletben tartását ellenőrizte.

32 Ezt a következtetést nem vonja kétségbe a Tanácsnak a jelen ítélet 20. pontjában ismertetett érvelése sem.

33 Az indokolási kötelezettség célja ugyanis annak a lehetővé tétele, hogy az érintett személy az ügy teljes ismeretében eldönthesse, hogy hasznos-e az illetékes bírósághoz fordulni (lásd ebben az értelemben: 2013. június 4-i ZZ ítélet, C-300/11, EU:C:2013:363, 53. pont; 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 100. pont). Ehhez elég az,

ha a Tanács a pénzeszközök befagyasztását elrendelő határozatra vonatkozó indokolások keretében röviden ismerteti azokat az indokokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a harmadik ország határozata, amelyet alapul kíván venni, a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett került elfogadásra.

34 Mivel a Tanács csupán harmadik országok olyan határozatát veheti alapul, amely tiszteletben tartja a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot, az előző pontban leírthoz hasonló indokolás nem minősülhet az érintett harmadik ország belső ügyeibe való beavatkozásnak.

35 Ezenfelül a jelen ítélet 33. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel szintén nem lehet helyt adni a Tanács azon érvének, amely szerint meg kell engedni, hogy az érintett harmadik ország jogrendszerére vonatkozó észrevételeit ne a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozatokra vonatkozó indokolások keretében fogalmazza meg, hanem az uniós bíróságok elé terjesztett beadványaiban.

36 A jelen ügyben, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 141. és 145. pontjában megállapította, a 83/2011, a 687/2011, az 1375/2011, az 542/2012, az 1169/2012, a 714/2013 és a 125/2014 végrehajtási rendeletre vonatkozó indokolások annak a megállapítására szorítkoznak, hogy az indiai kormány az 1992-es év során az Unlawful Activities Act 1967 (a jogellenes tevékenységekről szóló 1967. évi törvény) értelmében betiltotta az LTTE-t, és ezt követően felvette az Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 (a jogellenes tevékenységek megelőzéséről szóló 2004. évi törvény [módosítás]) mellékletében szereplő terrorista szervezetek listájára. A 790/2014 végrehajtási rendelet indokolása ezt a megállapítást mindössze azzal egészíti ki, hogy a jogellenes tevékenységekről szóló 1967. évi törvény 36. és 37. szakasza a korlátozó intézkedések által érintett személyek és szervezetek indiai listájával kapcsolatos fellebbezéssel és felülvizsgálattal összefüggő rendelkezéseket tartalmaz, és hogy az LTTE-nek jogellenes egyesületként való betiltására vonatkozó határozatot az indiai belügyminiszter időszakosan felülvizsgálja, valamint hogy az utolsó felülvizsgálatra 2012. május 14-én került sor, és a jogellenes tevékenységekről szóló 1967. évi törvény alapján létesített törvényszék által végzett felülvizsgálatot követően az LTTE-nek a terrorista cselekményekben részt vevő szervezetként való megjelölését az indiai belügyminiszter 2012. december 11-én megerősítette.

37 Sem a 83/2011, a 687/2011, az 1375/2011, az 542/2012, az 1169/2012, a 714/2013 és a 125/2014 végrehajtási rendelet, sem pedig a 790/2014 végrehajtási rendelet nem nyújt olyan információt, amely alapján meg lehetne állapítani, hogy a Tanács ellenőrizte azt, hogy az indiai hatóságok határozatát a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fogadták el. E rendeletek indokolása alapján tehát nem lehet megtudni azt, hogy a Tanács teljesítette-e az e tekintetben rá háruló ellenőrzési kötelezettséget.

38 Következésképpen a Törvényszék többek között a megtámadott ítélet 142., 146., 147. és 149. pontjában jogosan állapította meg, hogy a vitatott jogi aktusok tekintetében elégtelen az indokolás.

39 Következésképpen az első fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

40 A Tanács a második jogalap keretében, amely többek között a megtámadott ítélet 173., 175., 186–189., 198., 202–204., 212., 213. és 225. pontjára irányul, egyrészt azzal érvel, hogy ezen ítélet azon a téves előfeltételezésen alapul, amely szerint a Tanácsnak rendszeresen új indokokra kell hivatkoznia az LTTE-nek a vitatott listán való fenntartásához. Mivel az LTTE-nek az e listára való első felvételét igazoló nemzeti határozatokat nem semmisítették meg és nem vonták vissza, és mivel más tényezők

sem szólnak amellett, hogy az LTTE-t levegyék e listáról, a Tanács jogosult volt arra, hogy az LTTE-t fenntartsa a vitatott listán önmagában azon nemzeti határozatok alapján, amelyek az e szervezetnek az e listára való első felvételét igazolták.

41 Másrészt a Tanács azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen tagadta meg a nyilvános forrásból származó információknak az időszakos felülvizsgálat céljaira való felhasználását. A Tanács úgy véli, hogy lehetőséggel kell rendelkeznie arra, hogy e célból a nemzeti határozatokon kívüli más tényezőkre hivatkozzon, mivel gyakran egyáltalán nem létezik olyan nemzeti határozat, amelyet a valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való első felvételét követően fogadtak el. A Törvényszék érvelése ellentétes a terrorizmus elleni küzdelem céljával, melyet a 2001/931 közös álláspont ír elő.

42 A Bizottság és a tagállamok, melyek a Bíróság előtti eljárásban felek voltak, a Tanács érvelését támogatják, hangsúlyozva többek között azt a különbségtételt, amelyet a 2001/931 közös álláspont alkalmaz egyrészről a szervezetnek a vitatott listára való, az említett közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében említett első felvétele, másrészről az annak 1. cikkének (6) bekezdésében előírt későbbi felülvizsgálatok között.

43 Az LTTE álláspontja szerint azonban a Törvényszék jogosan állapította meg, hogy ha a Tanács úgy határoz, hogy az LTTE-nek a vitatott listán való fenntartására vonatkozóan új indokokra hivatkozik, ezeknek az indokoknak a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett nemzeti határozatokon kell alapulnia, és nem a sajtón vagy az interneten. A Tanács azon állítása, amely szerint használhatja a nyilvános információkat a vitatott listára való felvétel fenntartásához, ellentétes a 2001/931 közös álláspont és a 2012. november 15-i Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa ítélet (C-539/10 P és C-550/10 P, EU:C:2012:711) által bevezetett kétszintű rendszerrel.

A Bíróság álláspontja

44 A második fellebbezési jogalap azokra a feltételekre vonatkozik, amelyek alapján a Tanács a valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való felvételét érintő és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése alapján általa elvégzendő felülvizsgálat keretében e személyt vagy szervezetet fenntarthatja az említett listán. E feltételek meghatározásához a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdését többek között az e közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésével való kapcsolatára tekintettel kell értelmezni, mely utóbbi az érintett személynek vagy szervezetnek az említett listára való első felvételét szabályozza.

45 A Bíróság a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó első határozatok tekintetében megállapította, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének szövege nemzeti hatóság által meghozott határozatra utal, az ügyirat olyan pontos anyagainak és információinak létezését megkövetelve, amelyek értelmében ilyen határozatot hoztak. Ez a követelmény annak biztosítását célozza, hogy abban az esetben, ha az Uniónak nincsenek eszközei, melyek lehetővé tennék a számára, hogy maga folytassa le a valamely személy vagy szervezet terrorista cselekményekben való részvételét érintő nyomozásokat, a Tanács a személynek vagy a szervezetnek a vitatott listára való első felvételét érintő határozatát kellő ténybeli alapon hozza meg, amely lehetővé teszi számára, hogy megállapíthassa az arra vonatkozó veszély meglétét, hogy a korlátozó intézkedések meghozatalának hiányában az érintett személy folytatja a terrorista tevékenységekben való részvételét (lásd ebben az értelemben: 2012. november 15-i Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa ítélet, C-539/10 P és C-550/10 P, EU:C:2012:711, 69., 79. és 81. pont).

46 Ezzel szemben a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatok tekintetében az ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listán történő fenntartására vonatkozó vizsgálat során az a kérdés a fontos, hogy az e személynek vagy szervezetnek az említett listára történő felvétele vagy az előző felülvizsgálat óta a ténybeli helyzet oly módon változott-e, hogy az már nem teszi lehetővé ugyanazon következtetés levonását e személynek a

terrorista tevékenységekben való részvételével kapcsolatban (2012. november 15-i Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa ítélet, C-539/10 P és C-550/10 P, EBHT, EU:C:2012:711, 82. pont).

47 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 173. és 202. pontjában megállapította, hogy az LTTE által a 2005-ös évtől kezdve elkövetett terrorista cselekmények listája, amely a vitatott jogi aktusok indokolásában szerepel, meghatározó szerepet játszott az LTTE pénzeszközei befagyasztásának a Tanács általi fenntartása tekintetében. A Törvényszék a megtámadott ítélet 187. és 204. pontjában megállapította, hogy minden olyan új terrorista cselekményre való hivatkozás esetében, amelyet a Tanács a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése szerinti felülvizsgálat alkalmával az indokolásába illeszt, teljesülnie kell annak a követelménynek, hogy az vizsgálatnak, valamint hatáskörrel rendelkező hatóság határozatának a tárgyát kellett hogy képezze. A Törvényszék, miután többek között a megtámadott ítélet 186. és 207. pontjában megállapította, hogy a Tanács az LTTE által a 2005-ös évtől kezdődően elkövetett terrorista cselekmények listájára vonatkozó állításait nem ilyen határozatokra alapozta, hanem a sajtóból és az internetről általa megszerzett információkra, megsemmisítette a vitatott jogi aktusokat.

– A második jogalap első részéről

48 A Tanács a második jogalapjának első része keretében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy rendszeresen új indokokra kell hivatkoznia az LTTE-nek a vitatott listán való fenntartása érdekében, és abban az esetben, ha nem állnak fenn olyan tényezők, amelyek e szervezetnek az említett listáról való levétele mellett szólnának, a Tanács nem tarthatja fenn az LTTE-t az említett listán önmagában azon nemzeti határozatok alapján, amelyek az LTTE-nek a listára való első felvételét indokolták.

49 Az első fellebbezési jogalap vizsgálatából az következik, hogy a Törvényszék jogosan állapította meg, hogy a vitatott jogi aktusok tekintetében elégtelen az indokolás az azt érintő garanciát illetően, hogy az indiai hatóságok határozatát a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett hozták meg. A második jogalap első része tehát az indiai hatóságok határozatára vonatkozó részében hatástalan.

50 A második fellebbezési jogalap első részének az Egyesült Királyság határozatait érintő részét illetően meg kell állapítani, hogy amint az többek között a megtámadott ítélet 196. pontjából következik, a Törvényszék legalábbis hallgatólagosan azt az álláspontot képviselte, hogy e határozatok önmagukban nem képeztek kellő alapot az LTTE-nek a vitatott listán való fenntartására.

51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ítélet 46. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése szerinti felülvizsgálat keretében a Tanács az érintett személyt vagy szervezetet fenntarthatja a vitatott listán, ha arra a következtetésre jut, hogy a személynek vagy szervezetnek a terrorista tevékenységekben való részvételére vonatkozó veszély, amely a személynek vagy szervezetnek a listára való első felvételét igazolta, továbbra is fennáll. A személynek vagy szervezetnek a vitatott listán való fenntartása tehát lényegében az első felvétel meghosszabbításának minősül.

52 A személynek vagy szervezetnek a terrorista tevékenységekben való részvételére vonatkozó veszély további fennállásának az ellenőrzése keretében az e személynek vagy szervezetnek a listára való első felvételét megalapozó nemzeti határozat későbbi sorsát kellőképpen figyelembe kell venni, különösen ideértve e nemzeti határozat amiatt való hatályon kívül helyezését vagy visszavonását, hogy új tények vagy információk merültek fel, vagy a hatáskörrel rendelkező hatóság értékelése módosult.

53 Így a jelen ügyben felmerül a kérdés, hogy a vitatott listára való első felvételt megalapozó nemzeti határozat hatályának a fennmaradása önmagában elég-e ahhoz, hogy az érintett személyt vagy szervezetet fenntartsák e listán.

54 E tekintetben abban az esetben, ha az eltelt időre tekintettel és az adott ügy fejleményeinek függvényében önmagában annak alapján, hogy a listára való első felvételt megalapozó nemzeti határozat hatályban marad, nem lehet arra következtetni, hogy továbbra is fennmarad az érintett személynek vagy szervezetnek a terrorista tevékenységekben való részvételére vonatkozó veszély, a Tanács az említett személynek vagy szervezetnek az e listán való fenntartását köteles a helyzet naprakésszé tett értékelésére alapítani, figyelembe véve az újabb ténybeli elemeket, és bizonyítva, hogy az említett veszély továbbra is fennáll (lásd analógia útján: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 156. pont).

55 A jelen ügyben jelentős idő telt el az Egyesült Királyság határozatainak – mely határozatok az LTTE-nek a vitatott listára való első felvételét megalapozták – a 2001-es évben való elfogadása, a listára való, 2006-ban való felvétel, valamint a vitatott jogi aktusoknak a 2011-től 2014-ig tartó időszakban való elfogadása között. Ezenfelül, amint azt a Tanács a vitatott jogi aktusok indokolásában említette, az LTTE katonai vereséget szenvedett el, melyet a Srí Lanka-i kormány 2009 májusában jelentett be, és amely e szervezetet jelentős mértékben meggyengítette. A Tanács tehát az LTTE-nek az e listán való fenntartását köteles volt újabb információkra alapozni, bizonyítva, hogy az LTTE-nek a terrorista tevékenységekben való részvételére vonatkozó veszély továbbra is fennáll. Következésképpen a Tanács állításaival ellentétben a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor – legalábbis hallgatólagosan – megállapította, hogy az Egyesült Királyság határozatai önmagukban nem minősülnek kellő alapnak a vitatott jogi aktusok alátámasztásához.

56 A második fellebbezési jogalap első részét ezért el kell utasítani.

– A második jogalap második részéről

57 A második fellebbezési jogalap második részét illetően a Tanács azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor többek között a megtámadott ítélet 187–189., 202–204. és 225. pontjában megállapította, hogy a Tanács ahhoz, hogy valamely személyt vagy szervezetet fenntartson a vitatott listán, kizárólag hatáskörrel rendelkező hatóságok nemzeti határozataiban szereplő információkat vehet alapul, és a Tanács megsértette mind a 2001/931 közös álláspont 1. cikkét, mind az indokolási kötelezettségét azzal, hogy a jelen ügyben a sajtóból és az internetről szerzett információkat vett alapul.

58 Ami először is a 2001/931 közös álláspont 1. cikkét illeti, mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy e cikk megkülönböztetést tesz egyrészről a személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való, a közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében szabályozott első felvétele, valamint másrészről az e listára már felvett személynek vagy szervezetnek az e listán való, az említett 1. cikk (6) bekezdésében szabályozott fenntartása között.

59 A 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való első felvétele előfeltételezi egy hatáskörrel rendelkező hatóság nemzeti határozatának, vagy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa szankciót elrendelő határozatának a meglétét.

60 Ezzel szemben nem ír elő ilyen feltételt e közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése, amely szerint „[a] mellékletben található listán szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni az arról való meggyőződés érdekében, hogy továbbra is indokolt-e a listán való fenntartásuk.”

61 Ezt a megkülönböztetést az magyarázza, hogy amint az a jelen ítélet 51. cikkében megállapításra került, valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listán való fenntartása lényegében az első felvétel meghosszabbításának minősül, és ezért előfeltételezi azt, hogy a személynek vagy szervezetnek a terrorista tevékenységekben való részvételére vonatkozó, a Tanács által eredetileg, az ezen első felvételt megalapozó nemzeti határozat alapján megállapított veszély továbbra is fennálljon.

62 Ezért bár a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése megköveteli, hogy a Tanács legalább hat hónaponként „felülvizsgálatot” végezzen az arról való meggyőződés érdekében, hogy a valamely hatáskörrel rendelkező hatóság által elfogadott nemzeti határozat alapján az említett listára már felvett személynek vagy szervezetnek az e listán való „fenntartása” továbbra is igazolt, nem követeli meg, hogy minden olyan új információ, amelyre a Tanács az érintett személynek vagy szervezetnek a vitatott listán való fenntartásának az igazolása céljából hivatkozik, olyan nemzeti határozat tárgyát képezze, amelyet hatáskörrel rendelkező hatóság az első felvétel alapjául szolgáló nemzeti határozatot követően fogadott el. E követelmény megállapításával a Törvényszék a Tanács által a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése alapján elvégzendő felülvizsgálatra azt a feltételt ültette át, amelyet az ilyen határozat meglétére vonatkozóan a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése ír elő, kizárólag valamely személynek vagy szervezetnek az említett listára való első felvételére vonatkozóan. A Törvényszék ezzel figyelmen kívül hagyta azt a különbségtételt, amely a valamely személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való első felvételét érintő határozat, valamint az érintett személynek vagy szervezetnek az e listán való fenntartására vonatkozó későbbi határozat között áll fenn.

63 Meg kell állapítani továbbá azt, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkére vonatkozóan a Törvényszék által alkalmazott értelmezés – legalábbis hallgatólagosan – azon a megfontoláson alapszik, amely szerint vagy a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok rendszeresen elfogadnak olyan határozatokat, amelyek a Tanács által a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése alapján elvégzendő felülvizsgálat alapjául szolgálhatnak, vagy a Tanács lehetőséggel rendelkezik arra, hogy szükség esetén kérje e hatóságoktól ilyen határozatok elfogadását.

64 Márpedig ezen utóbbi megfontolásra vonatkozóan az uniós jog nem szolgáltat alapot.

65 E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 210. és 211. pontjában megállapított azon tény, hogy a tagállamok a Tanácsot tájékoztatják a hatáskörrel rendelkező hatóságaik által elfogadott határozatokról, és továbbítják a Tanácsnak e határozatokat, nem jelenti azt, hogy e hatóságok kötelesek rendszeresen, vagy legalábbis szükség esetén olyan határozatokat elfogadni, amelyek e felülvizsgálatok alapjául szolgálhatnak.

66 Másrészt, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 213. pontjában megállapított, az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében előírt, lojális együttműködésre vonatkozó elv a 2001/931 közös álláspont által a korlátozó intézkedésekre vonatkozóan bevezetett rendszer keretében előírt konkrét alap hiányában nem hatalmazza fel a Tanácsot arra, hogy a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságait arra kötelezze, hogy szükség esetén olyan nemzeti határozatokat fogadjanak el, amelyek ezen közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése alapján a Tanács által elvégzendő felülvizsgálat alapjául szolgálhatnak.

67 Ellenkezőleg, meg kell állapítani, hogy e rendszer nem ír elő olyan mechanizmust, amely lehetővé tenné a Tanács számára, hogy szükség esetén az érintett személynek vagy szervezetnek a vitatott listára való első felvételét követően elfogadott nemzeti határozatokkal rendelkezzen azon felülvizsgálat elvégzéséhez, amelyre az említett közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése kötelezi, és amelynek keretében köteles ellenőrizni, hogy továbbra is fennáll-e annak a veszélye, hogy ezen személy vagy szervezet terrorista tevékenységekben vesz részt. Ilyen mechanizmus hiányában nem állapítható meg, hogy e rendszer azt követeli meg a Tanácstól, hogy e felülvizsgálatokat kizárólag ilyen nemzeti határozatok alapján végezze el, máskülönben alaptalanul korlátozódnának az e célból a Tanács rendelkezésére álló eszközök.

68 Végezetül meg kell állapítani, hogy a Törvényszék által többek között a megtámadott ítélet 187. és 210. pontjában megállapítottakkal ellentétben a Törvényszéknek a 2001/931 közös álláspont 1. cikkére vonatkozó értelmezését nem igazolja az érintett személyek vagy szervezetek védelmének a szükségessége sem.

69 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a vitatott listára való első felvétel tekintetében az érintett személyt vagy szervezetet védi többek között annak lehetősége, hogy vitathatja mind az e felvételt megalapozó nemzeti határozatokat a nemzeti bíróságok előtt, mind pedig magát az említett felvételt az uniós bíróságok előtt.

70 A pénzeszközök befagyasztásáról szóló, ezt követő határozatok tekintetében az érintett személyt vagy szervezetet védi többek között annak a lehetősége, hogy azzal szemben keresetet terjeszthetnek elő az uniós bíróság előtt. Ezen utóbbinak különösen ellenőriznie kell egyrészt az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettség tiszteletben tartását, és következésképpen a hivatkozott indokok kellőképpen pontos és konkrét jellegét, valamint másrészt azt, hogy ezen indokok megalapozottak-e (lásd analógia útján: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 118. és 119. pont; 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 64. pont).

71 Ebben a kontextusban meg kell jegyezni, hogy az érintett személy vagy szervezet a vitatott listán való fenntartásával szemben indított eljárás keretében az összes olyan információt vitathatja, amelyekre a Tanács hivatkozik annak bizonyításaképpen, hogy a személy vagy a szervezet terrorista tevékenységekben való részvételének a veszélye továbbra is fennáll, függetlenül attól, hogy ezen információk hatáskörrel rendelkező hatóságok nemzeti határozatából vagy más forrásból származnak. Vitatás esetén a Tanácsnak kell bizonyítania a hivatkozott tények megalapozottságát, és az uniós bíróságnak ellenőriznie kell azok tárgyi valószerűségét (lásd analógia útján: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 121. és 124. pont; 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 66. és 69. pont).

72 Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a Tanács megsértette a 2001/931 közös álláspont 1. cikkét azáltal, hogy a vitatott jogi aktusok indokolásában a hatáskörrel rendelkező hatóságok által elfogadott nemzeti határozatoktól eltérő más forrásokra hivatkozott.

73 Másodszor, az indokolási kötelezettségnek a Törvényszék által megállapított megsértését illetően többek között a megtámadott ítélet 225. pontjából az következik, hogy a Törvényszék kizárólag azt vette alapul, hogy az LTTE által a 2005-ös évtől kezdődően elkövetett terrorista cselekmények listáját érintően a vitatott jogi aktusok indokolásában nem szerepel hivatkozás hatáskörrel rendelkező hatóságok által elfogadott nemzeti határozatokra. Az indokolási kötelezettségnek a Törvényszék általi megállapítása ezért közvetlen következménye a 2001/931 közös álláspont 1. cikke megsértésének a fennállására vonatkozó megállapításnak, amelyre vonatkozóan megállapításra került, hogy az téves jogalkalmazáson alapul.

74 Következésképpen a Törvényszék téves jogalkalmazása, mely az ezen 1. cikkre vonatkozó értelmezéséhez kapcsolódik, szintén téves jogalkalmazást eredményez azon megállapítása tekintetében, amely szerint a Tanács megsértette az indokolási kötelezettségét.

75 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy amennyiben a Törvényszék valamely határozatának indokolása az uniós jogot sérti, de rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, az ilyen jogsértés nem eredményezheti e határozat hatályon kívül helyezését, és az indokolást meg kell változtatni (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet,

C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 150. pont; 2015. március 5-i Bizottság és társai kontra Versalis és társai, C-93/13 P és C-123/13 P, EU:C:2015:150, 102. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 A jelen ügyben ez a helyzet.

77 Amint ugyanis azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 167. pontjában megállapította, a Tanács a vitatott jogi aktusokra vonatkozó indokolásban az LTTE-nek a Srí Lanka-i kormány által 2009 májusában bejelentett katonai vereségére hivatkozik, megállapítva, hogy „noha az LTTE legutóbbi katonai veresége szerkezetét jelentősen meggyengítette, e szervezet feltehető szándéka a terrorista támadások folytatása Srí Lankán”.

78 Ami azokat az információkat illeti, amelyekre a Tanács ezen értékelését alapította, a Törvényszék által a megtámadott ítéletben megállapított egyetlen információ az LTTE által a 2005-ös évtől kezdődően elkövetett terrorista cselekmények listája, amely a vitatott jogi aktusok indokolásában szerepel. Amint ezen ítélet 168. pontjából kitűnik, az e lista által lefedett időszak a megtámadott rendeletek szerint 2009 áprilisáig vagy 2010 júniusáig tart. E tekintetben a Bíróság előtti iratokból az tűnik ki, hogy bár a vitatott végrehajtási rendeletek közül az első és a második, azaz a 83/2011 és a 687/2011 végrehajtási rendelet (a továbbiakban együtt: az első és a második vitatott végrehajtási rendelet) indokolása három olyan állítólagos terrorista cselekményt említett, amelyet az LTTE 2010. április 27. és 2010. június 12. között, tehát az LTTE 2009 májusában bekövetkező katonai vereségét követően követett el, a Tanács ezt követően módosította a vitatott jogi aktusok indokolását oly módon, hogy a vitatott végrehajtási rendeletek közül a harmadiktól a nyolcadikig terjedő végrehajtási rendeletnek, azaz az 1375/2011, az 542/2012, az 1169/2012, a 714/2013, a 125/2014 és a 790/2014 végrehajtási rendeletnek (a továbbiakban együtt: a harmadik–nyolcadik vitatott végrehajtási rendelet) az indoklásában eltörölte az e három cselekményre való hivatkozást. A harmadik–nyolcadik vitatott végrehajtási rendeletre vonatkozó indokolásokban szereplő utolsó terrorista cselekmény ugyanis 2009. április 12-i keltű, így az említett katonai vereség előtti. A Tanács által feltett kérdésekre adott írásbeli válaszaiban a Tanács kifejtette, hogy ez a módosítás a vitatott jogi aktusok indokolásának a „naprakésszé tételét” képezte, melyet új információk megszerzése miatt hajtott végre.

79 Így minden más releváns utalás hiányában a harmadiktól a nyolcadikig terjedő vitatott végrehajtási rendeletekre vonatkozó indokolás nem tartalmaz olyan információt, amely megalapozhatja a Tanács azon értékelését, amely szerint az LTTE szándéka az említett katonai vereség ellenére feltehetően a terrorista támadások folytatása Srí Lankán. Márpedig tekintettel arra, hogy ugyanez a katonai vereség a körülmények olyan jelentős változásának minősül, amely kétségbe vonhatja az arra vonatkozó veszély fennállását, hogy az LTTE terrorista tevékenységben vesz részt, a Tanácsnak említenie kellett volna olyan információkat, amelyek az említett indokolásokban megalapozhatják ezt az értékelést. Következésképpen a harmadiktól a nyolcadikig terjedő vitatott végrehajtási rendeletek esetében az indokolás olyan elégtelensége áll fenn, amely azok megsemmisítését vonja maga után.

80 Az első és a második vitatott végrehajtási rendelet tekintetében meg kell állapítani, hogy a Tanács azokat hatályon kívül helyezte, és a helyükbe léptette a következő vitatott végrehajtási rendeleteket, az új információk megszerzése miatt naprakésszé téve az indokolásokban szereplő okfejtést. E naprakésszé tétel eredményeként eltörölték annak a három állítólagos terrorista cselekménynek az említését, amelyet az LTTE 2010. április 27. és június 12. között, tehát az említett szervezet katonai vereségét követően követett el. A Tanács továbbá a jelen fellebbezés keretében nem hivatkozott e három állítólagos terrorista cselekményre, annak ellenére, hogy a Bíróság kérdést tett fel a vitatott jogi aktusok kellően indokolt jellegére vonatkozóan az LTTE azon feltehető szándékával összefüggésben, hogy a 2009 májusában bekövetkező katonai veresége ellenére folytatni kívánja a terrorista támadásokat Srí Lankán. Következésképpen nyilvánvaló, hogy az említett három állítólagos terrorista cselekmény alapján semmiképpen nem állapítható meg az első és a második vitatott végrehajtási rendelet indokolásának a megalapozottsága.

81 E körülmények között a megtámadott ítélet rendelkező részét a vitatott jogi aktusok közül valamennyi tekintetében megalapozottnak kell tekinteni. Következésképpen a második fellebbezési jogalap második részét el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

82 A Tanács a harmadik jogalapja keretében az Egyesült Királyság és a Bizottság támogatása mellett azzal érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 177. és 205–208. pontjában tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy nem vélte úgy, hogy az Egyesült Királyság azon 2001-es döntése, hogy az LTTE-t betiltja, kellő alap az LTTE-nek a vitatott listán való fenntartására. A Tanács álláspontja szerint a Törvényszék tévesen képviselte azt az álláspontot, hogy az, hogy a vitatott jogi aktusok indokolásában nem szerepelt az e határozatot megalapozó információkat érintő utalás, akadályozza a Tanácsot abban, hogy e határozatra hivatkozzon.

83 Az LTTE vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

84 Meg kell állapítani, hogy mivel a harmadik fellebbezési jogalap arra irányul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mikor megállapította, hogy önmagában az Egyesült Királyság 2001-es, az LTTE betiltására vonatkozó határozata nem képez kellő alapot a vitatott jogi aktusok alátámasztásához, e jogalap és a második fellebbezési jogalap első része részben átfedik egymást.

85 Márpedig függetlenül a Tanács által a harmadik jogalapja keretében előterjesztett azon érv megalapozottságától, mely szerint a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az, hogy a vitatott jogi aktusok indokolásában nem szerepelt az e határozatot megalapozó információkat érintő utalás, akadályozta a Tanácsot abban, hogy e határozatra hivatkozzon, emlékeztetni kell arra, hogy a második fellebbezési jogalap első részének a vizsgálatából mindenesetre kitűnik, hogy mivel egyrészt jelentős idő telt el az Egyesült Királyságnak az LTTE-nek a vitatott listára való első felvételét megalapozó határozatainak az elfogadása, e felvétel, valamint a vitatott jogi aktusok elfogadása között, másrészt 2009 májusában katonai vereség következett be, az Egyesült Királyság 2001-es, az LTTE betiltására vonatkozó határozata nem képez megfelelő alapot a vitatott jogi aktusok alátámasztásához.

86 Következésképpen a harmadik fellebbezési jogalap hatástalan.

87 Mivel a Bíróság valamennyi hivatkozott jogalapot elutasította, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

88 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

89 A Tanácsot, mivel a fellebbezését elutasították, az LTTE kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül az LTTE részéről felmerült költségek viselésére.

90 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése szerint, amelyet ezen eljárási szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján szintén alkalmazni kell a fellebbezési eljárásra, az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

91 E rendelkezések értelmében a Francia Köztársaság, a Holland Királyság, az Egyesült Királyság, valamint a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) Az Európai Unió Tanácsa viseli a saját költségeit, és köteles viselni a Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) részéről felmerült költségeket is.

3) A Francia Köztársaság, a Holland Királyság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és az Európai Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások